

Arrest

nr. 231 472 van 20 januari 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 25 april 2019 met nr. 220 309 waarbij de debatten heropend worden en de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2017 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 mei 2018 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 december 2018 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die heet,

naam : A. + 1 kind; A. T. (...) Afghanistan

voornaam : S.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: Kabul

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 29/05/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Bij arrest van 2 oktober 2019 met nr. 227 017 weigerde ook de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt als volgt:

“Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt : (...)

De bestreden beslissing heeft geenszins rekening gehouden met de bepalingen van dit wetsartikel.

Zoals hogergesteld is verzoekster traditioneel gehuwd met Dhr. [G.N.], van Afghaanse nationaliteit, geboren te [P.] (Afghanistan) op [...], die ingeschreven is in het vreemdelingenregister, en houder is van een B-kaart (zie stuk 1). Zij wonen te 8900 Ieper, [...], samen met hun dochter [T.], geboren op [...] (zie attest van gezinssamenstelling, stuk 3).

Verder zij nog erop gewezen dat verzoekster zwanger is, en dat de verwachte bevallingsdatum 16 juni 2019 is (zie medisch attest, stuk 5).

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden heeft met art. 74/13 Vreemdelingenwet, en een duidelijke schending van dit wetsartikel inhoudt.”

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze verplichting is nagekomen. In het administratief dossier zit immers een nota opgesteld op 10 december 2018 door O.M., administratief assistent, waarin een evaluatie wordt gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hierin kan het volgende worden gelezen:

*“• Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft 1 minderjarig kind in België: [A.T.], [...]. Het is in het belang van het kind om haar moeder te volgen bij een terugkeer naar het land van herkomst.
• Gezins- en familieleven : Betrokkene heeft familie in België: haar man [G.N.] [...]. Hij heeft een B-kaart. Betrokkene is religieus gehuwd en heeft geen aanvraag ingediend tot gezinshereniging of 9bis. Bijgevolg kan ze gevolg geven aan het bgv.
• Gezondheidstoestand : Betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

2.4. Verwerende partij kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Dat verzoekster zwanger is van een kind en vermoedelijk zal bevallen op 12 juni 2019, blijkt uit een medisch attest dat voor het eerst gevoegd werd bij het verzoekschrift en dat dateert van 26 oktober 2018. De verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 3.1 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, afgesloten te New York op 20 november 1989”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Art. 3.1 van dit Verdrag stelt : ‘ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. ’

Het hoeft geen betoog dat het zowel voor de 3-jarige [T.] als voor het nog ongeborn kind uitermate nadelig zou zijn indien zij gescheiden worden van hun vader [G.N.], die in België over een wettige verblijfstitel beschikt, en dat er door de bestreden beslissing niet in het minst rekening gehouden werd met de belangen van deze kinderen.”

2.7. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Art. 8 E.V.R.M. stelt : ‘ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. ’

Verzoekster is traditoneel gehuwd met Dhr. [G.N.], van Afghaanse nationaliteit, geboren te [P.] (Afghanistan) op [...], die ingeschreven is in het vreemdelingenregister, en houder is van een wettige verblijfstitel.

Als verzoekster nu naar Afghanistan zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dient zij België voor een lange tijd te verlaten, en wordt er een eind gesteld aan het gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot [G.N.], en dit ware een grove inmenging in de uitoefening van haar recht op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, en een dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M.

Er dient bijgevolg besloten te worden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, zodat deze beslissing nietigverklaard, minstens geschorst dient te worden.”

2.8. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.9. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging indient op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet in functie van G.N., de man met wie zij in Afghanistan religieus gehuwd is, en die blijkens de stukken van het administratief dossier in 2004 in België toekwam en gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en over een B-kaart beschikt. Tot op heden werd dergelijke aanvraag niet ingediend. Indien deze in België wordt ingediend, dienen buitengewone omstandigheden te worden aangetoond ter rechtvaardiging hiervan. De behandeling van de aanvraag tot gezinshereniging die hier of vanuit het buitenland wordt opgestart, zal alleszins gepaard gaan met het vraagstuk van de erkenning van het religieus huwelijk dat ongeveer zes jaar geleden zou hebben plaatsgegrepen in Afghanistan en van de verwantschap van verzoeksters kinderen met G.N. (zie infra punt 2.12).

2.10. Er zijn geen hinderpalen voor verzoekster om naar Afghanistan terug te keren, minstens worden die niet aangetoond (zie ook infra punt 2.12). Uit het administratief dossier blijkt dat G.N. in het verleden heen en weer reisde naar Afghanistan toen verzoekster er nog verbleef. Verzoekster heeft dus de keuze om hier de gezinsherenigingsprocedure op te starten of vanuit Afghanistan, waar ze samen met haar kinderen naartoe kan reizen, waarbij G.N. hen al dan niet tijdelijk kan vervoegen. Blijkens het administratief dossier zijn verzoekster en G.N. heel goed op de hoogte van de wijze waarop een gezinsherenigingsprocedure concreet dient te verlopen vanuit het buitenland. Uit het administratief dossier komt naar voren dat verzoekster hierop niet wou wachten en via smokkelaars haar binnenkomst in Europa afdwong, waarbij ze vanuit Griekenland naar België kwam. Indien verzoekster de gezinsherenigingsprocedure in het buitenland doorloopt en G.N. in België vertoeft, kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekster en haar kinderen in staat stellen om tijdens hun scheiding in nauw contact te blijven met G.N., zodat het gezinsleven verder op die wijze kan worden onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De Raad wijst er in deze nog op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omereg v. Noorwegen, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.11. Dat de levensomstandigheden voor verzoeksters kinderen ongetwijfeld beter zijn in België dan in Afghanistan kan niet tot een andersluidend oordeel aanleiding geven. De Raad wijst er in dit verband nog op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”*).

2.12. De Raad benadrukt ten slotte nog dat de verwantschap tussen verzoeksters kind A.T en G.N. niet vaststaat en dat ook niet blijkt dat G.N. de vader is van het kind waarvan verzoekster in juni 2019

bevallen is. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een attest van gezinssamenstelling bevat, duidt G.N. aan als referentiepersoon en A.T. en verzoekster als zijnde “niet verwante”. Uit het administratief dossier blijkt ook, zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota, dat verzoekster en haar kind A.T. gedurende een bepaalde periode reeds alleen hebben verbleven in Afghanistan zonder G.N. en dat G.N. regelmatig pendelde tussen België en Afghanistan. In arrest nr. 227 017 van 2 oktober 2019, dat ondertussen kracht van gewijsde heeft, kan voorts nog worden gelezen:

“Verzoekster tracht in het verzoekschrift wel te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst als alleenstaande moeder van een dochtertje van drie jaar kan worden beschouwd en dat zij zich daardoor in een kwetsbare positie zou bevinden. Verzoekster kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Verzoekster is een gehuwde vrouw. Haar echtgenoot verblijft blijkens het niet-betwiste feitenrelaas weliswaar in België, doch verzoekster beschikt in haar land en regio van herkomst nog over en kan bijgevolg beroep doen op haar schoonfamilie. Voor haar vertrek verbleef verzoekster ook al bij deze schoonfamilie. Deze familie onderhield haar in weerwil van verklaarde financiële problemen en alles werd betaald door haar echtgenoot, die vanuit België geld opstuurde en overmaakte via de bank (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7-8, 13). Daarnaast beschikt verzoekster over tal van naaste familieleden uit haar eigen familie. Ook deze familieleden vertoeven in Kabul en voorzien aldaar in hun onderhoud middels de beroepsactiviteiten van de broers van verzoekster in Dubai (ibid., p.7, 12). Bijgevolg kan verzoekster niet als alleenstaande moeder worden beschouwd.”

Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA